

havns Kirkefond. Udvalget ønskede da at faa Rede paa, hvorledes denne Sag egentlig laa, og sendte derfor en Forespørgsel til Kirkeministeriet om, paa hvilke Vilkaar Flertallet i Menighedsraadet for Kristkirkens Sogn var gaaet ind paa en Sogneudskillelse. Svaret derpaa er dateret 3. Marts, og dette Svar er en Udskrift af Menighedsraadets Forhandlingsprotokol, hvori det hedder, at man gaar ind paa Udskillelsen, imod at Udgifterne til Udvildelsen af Sakristiet afholdes ved Laan paa Kirkens Formue eller paa anden Vis. Det er to Dage efter, at man har foretaget den første Udbetaling, hvorefter Udgifterne afholdes af Kirkeligningen. Det forekommer mig oprigtigt talt, at Ministeriet burde have svaret lidt anderledes. Man fristes til at bruge stærke Udtryk om den Maade at behandle et Rigsdagsudvalg paa; det var i hvert Fald ikke at give fuldt klare Oplysninger om, hvordan Sagen laa, blot at sende en Afskrift af Menighedsraadets Forhandlingsprotokol, hvorefter Folketingsudvalget maatte gaa ud fra, at Sagen var ordnet paa den Maade, at der var givet et Laan paa Kirkens Formue eller paa anden lignende Vis, medens Sagen i Virkeligheden for længst var afgjort saaledes, at Udgifterne afholdtes af Kirkeligningen, altsaa paa en efter hele Københavns Bystyres Mening ulovlig Maade.

Jeg beklager, at slige Oplysninger kan fremkomme fra det høje Kirkeministerium, men jeg følger naturligvis atter til, at i dette Tilfælde har den nuværende Kirkeminister intet Ansvar, det er hans Forgænger, der maa have det fulde Ansvar. Det forekommer mig, at denne Sag for det første, saaledes som jeg bemærkede før, understreger Kravet om, at Spørgsmaalet om Københavns Biskops Dobbeltstilling bliver taget op til Afgørelse, og dernæst ogsaa maa foranledige, at man tager hele Kirkefondens folkekirkelige Stilling op til Revision. Jeg mener, det nu maa være paa Tide, at Kirkefondens afstaar alle sine Privilegier med Hensyn til en særlig Bestyrelse af sine Kirker og med Hensyn til en særlig Indflydelse paa Besættelsen af Embederne ved disse Kirker, og jeg vil indtrængende henstille til Kirkefondens Bestyrelse, om den ikke maatte forstaa, at Tiden nu er inde til, at man opgiver sin Ejendomsret til Kirkefondens Kirker. Disse Kirker er bygget for Penge, der er samlet ind rundt omkring fra i vor Folkekirke, og de bør derfor ogsaa gaa ind under de samme Vilkaar som Folkekirkens andre Kirkebygninger. Jeg

tror, at man, hvis man, hvad jo mange mener, staar nær ved en Adskillelse mellem Stat og Kirke, vil komme til at staa overfor uhyre vanskelige Forhold, og det vilde da være ganske urimeligt, om en lille Klike skulde have hele Retten over største Parten af de københavnske Kirker. Det har glædet mig at se den højtærede Kirkeminister udtale, at hele dette Forhold ønsker han nu at tage op til Overvejelse, og navnlig har det glædet mig at se nogle Udtalelser, den højtærede Minister for nylig har fremsat med Hensyn til Ordningen af kirkeforholdene her i København i Fremtiden, idet jeg deraf ser, at den højtærede Kirkeminister nu er ved at komme ind paa den samme Tanke, som jeg har fremført her i dette høje Ting, at det er nødvendigt at bygge de mange Kirker, som Kirkefondens nu har i Sinde eller arbejder paa at samle Bidrag ind til at faa bygget, og at man i Stedet derfor skulde tage under Overvejelse at foretage en forstandig Sogneomlægning; de store Sogne med op imod 20 000 Indbyggere maa kunne omlægges paa en forstandig Maade. Det har glædet mig at se, at den højtærede Kirkeminister nu ogsaa er inde paa denne Tanke, og ligeledes den Tanke, at det ikke er absolut nødvendigt at reducere Befolkningstallet i et Sogn til 10 000, men at man udmærket godt kan tænke sig Sogne med 12 000—15 000 Indbyggere, og maa-ske saa enkelte Steder søge en øget præstelig Betjening. Jeg tror virkelig ikke, Tiden er inde nu til at trawle Landet for Millioner til Bygning af Kirker her i København, som ikke er strengt nødvendige.

Det næste Samraad, jeg skal berøre, vedrører Regnskabsførelsen ved de københavnske Kirker. Da Borgerrepræsentationens Udvalg beskæftigede sig med Undersøgelsen af Forholdene ude ved Kristkirken, ønskede man at se en Række af Kristkirkens Regnskaber, og jeg maa tilstaa, at hvad der under Borgerrepræsentationens Forhandlinger oplystes om disse Regnskaber, giver et Indblik i dette Forhold af en højst uhyggelig Art. Det oplyses, at man fører Regnskabet paa den Maade, at man, naar man sætter Penge i Banken, fører de Beløb, der sættes ind, til Udgift, medens man, naar man hæver Penge i Banken, fører Beløbet til Indtægt, men den Sparekasse- eller Bankbog, man har, indgaar ikke i Kassebeholdningen, det er noget, der staar udenfor det hele, og naar man saa afslutter sit Regnskab, kommer man til det Resultat, at man har et Underskud at overføre til næste Aar paa